

мява се, затуля се задъ малко облаче, отново се показва величествена и таинствена.

— Луната, луната, гледайте!

Огромна и кървавочервена, луната бавно изплува изъ водата. Свѣтлиятъ кръгъ подъ нея става все по-широкъ. Отъ хоризонта насамъ къмъ брѣга се очертава сребърень пжтъ върху заспалото море. Бавно и тържествено се възема луната въ вѣчния си пжтъ. Една звезда политва всрѣдъ небето, чертае огненъ пжтъ и се удавя въ морето. Още една.

Внезапно въ нощната тишина се разнася жаловитъ гласъ:

— Чухъ, чу-ухъ!

Децата плахо се озѣртатъ.

— Това е чухалтъ. Нима не знаете приказката за него? Една майка имала две деца — братче и сестриче. Тѣ били много лоши, постоянно се карали. Дотегнало на майката да слуша тѣхнитѣ караници и единъ день въ яда си ги проклела: Да станатъ птички, цѣлъ животъ да се търсятъ и никога да се не намѣрятъ. Тозъ часъ децата се превърнали на птички и хвъркнали въ гората. И сутринъ, когато слънцето изгрѣе, сестрата трѣгва да търси своя братъ „Ку-ку, ку-ку“. Но той не може да я чуе, и чакъ когато се мръкне, самъ излиза да я търси. „Чухъ, чухъ“, жаловито се провиква въ нощта. Ей го, пакъ.

— Бате, ние нѣма да станемъ на птички, нали?

— пита плахо Марийка и се притиска до брата си.

— Нѣма, миличко, ние не се караме като ония деца.

— И мама нѣма да ни прокълне.